

УДК 341.7

Гапонова Я. М.,
аспірантка кафедри міжнародних відносин,
Дніпропетровський національний
університет ім. Олеса Гончара (Україна,
Дніпропетровськ), iana.gaponova90@mail.ru

ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ: СПРОБИ ВИЗНАЧЕННЯ

Досліджено визначення терміну «публічної дипломатії» як методу зовнішньої політики. Метою статті є спроба проаналізувати підходи вітчизняних та зарубіжних дослідників щодо змісту поняття «публічна дипломатія». У статті використовуються методи аналізу, синтезу, порівняння та узагальнення. Визначено, що інструменти публічної дипломатії охоплюють внутрішню і зовнішню аудиторію та реалізуються як урядами, міжурядовими міжнародними організаціями, так і неурядовими акторами.

Ключові слова: публічна дипломатія, зовнішня політика, інформація, громадяни, привабливість держави.

Публічна дипломатія – дипломатія нового покоління, нового мислення і нового світоустрою. Підходи до визначення сутності «публічної дипломатії» еволюціонують і цьому сприяє розвиток міжнародних відносин і поява таких загальносвітових процесів як глобалізація та інформатизація суспільства.

Держави для досягнення своїх зовнішньополітичних цілей користуються різними методами. XXI століття характеризується появою нових технологій, та нових явищ у розвитку людства. У контексті розвитку сучасних міжнародних відносин старі методи зовнішньої політики стають менш ефективні, а іноді й зовсім недієві. Дипломатія в контексті розвитку громадянського суспільства сприяє зростанню участі безпосередньо самого суспільства у формуванні та реалізації зовнішньої політики держави, тому поруч з офіційною дипломатією стрімко розвивається публічна дипломатія, спрямована на населення країни.

Актуальність дослідження публічної дипломатії обумовлюється також активною міжнародною діяльністю України та необхідністю розширенням методів досягнення зовнішньополітичних цілей.

Публічна дипломатія, як метод зовнішньої політики, набула широкого використання та стала предметом дослідження багатьох вчених із різних держав. Питаннями появи публічної дипломатії, та застосуванням даного напрямку дипломатії приділяється увага у працях американських дослідників. Так, американський дипломат Е. Джуїліон, один із перших дає визначення публічної дипломатії і намагається охарактеризувати її інструменти [2]. У працях Дж. Ная акцентується увага, преш за все, на сучасні тенденції розвитку і необмежені можливості інформаційного середовища, що, в свою чергу, є сприятливим ґрунтом для застосування публічної дипломатії як методу зовнішньої політики [10]. Українські дослідники С. А. Макаренко і О. П. Кучмій стверджують, що публічна дипломатія охоплює вимір міжнародних відносин за рамками традиційної дипломатії [9]. Вагомий внесок в розвиток та дослідження публічної дипломатії зробив український науковець В. Г. Ціватий [13]. У своїх дослідженнях він стверджує, що публічна дипломатія націлена на масову аудиторію і виходить з того, що громадська думка може вплинути на зовнішню політику національних держав та в жодному випадку публічна дипломатія не замінює собою традиційну дипломатію. В свою чергу, російська дослідниця Т. В. Зонова ототожнює публічну дипломатію з комунікаційними технологіями [6]. Відсутність єдиного підходу до визначення терміну

«публічна дипломатія» викликає необхідність подальшого дослідження даної проблематики.

Мета статі полягає у спробі дослідження підходів до визначення публічної дипломатії як методу зовнішньої політики.

Підвищення ролі інформації та впровадження комунікаційних технологій сприяє формуванню інформаційного суспільства. В основу розвитку інформаційного суспільства покладені матеріальні, не матеріальні, інтелектуальні цінності. Це призводить до суттєвих змін у сучасному світі та світовій політиці. Розвиток інформаційного суспільства обумовлює і методи, які використовують учасники міжнародних відносин для досягнення свої зовнішньополітичних цілей.

Кінець 80–х – початку 90–х рр. XX ст. виступає переломним моментом у міжнародних відносинах. Завершення епохи біполярності призводить до необхідності у реорганізації методів зовнішньополітичної діяльності. Після розпаду СРСР та соціалістичного табору змінюються система безпеки. Військова сила перестає бути основним методом досягнення зовнішньополітичних цілей. Провідними у зовнішній політиці стають несилові методи. Серед не силових зовнішньополітичних методів набуває поширення публічна дипломатія.

Незважаючи на активне використання публічної дипломатії як методу зовнішньої політики, єдиний підхід серед дослідників до її визначення відсутній.

Термін «публічна дипломатія» вперше був запроваджений американський дипломатом, викладачем університету Тафтс Е. Джуїліоном. Він вважає, що публічна дипломатія це вплив на суспільну думку іноземної держави за для впливу на її зовнішню політику [2].

Одним із перших хто почав активно займатися вивченням публічної дипломатії був декан школи Флетчер (США) та відомий як дипломат у минулому Едмунд А. Галліон. У 1966 р. він зазначав, що «під публічною дипломатією ми розуміємо засіб за допомогою якого уряд чи то неурядові організації або взагалі окремі суб'єкти впливають на погляди, думки інших народів і таким чином на їхній уряд з метою здійснення впливу на зовнішньополітичну діяльність держави» [4]. На думку професора Дж. Ная, публічна дипломатія – це один з найбільш ефективних методів нарощування потенціалу «м'якої сили» [10]. Він розглядає публічну дипломатію як інструмент «м'якої сили», призначення якого у формуванні позитивного іміджу держави у свідомості громадян іншої держави.

У 2004 р. колишній старший директор по зв'язкам з громадськістю Ради національної безпеки США Дж. А. Шукер визначив публічну дипломатію як «ефективне спілкування з громадськістю по всьому світові – «зрозуміти», спонукати до наслідування і бачення ідей певної держави, історично це один з найефективніших видів зброї» [4].

У енциклопедії по зв'язках з громадськістю за редакцією Р. Хіта та Г. Сонді стверджується, що публічна дипломатія – основний комунікаційний інструмент для урядів, щоб впливати на громадську думку в зарубіжних країнах і сприяти формуванню позитивного іміджу своєї держави в цих країнах. У той час як традиційна дипломатія проводиться між урядами, публічна дипломатія безпосередньо має зв'язки одночасно як між урядом чи то урядовими або неурядовими організаціями, так і між іноземними громадянами, щоб викликати сприятливі

думки, ставлення або поведінку до країни, її політики та громадян. Основою публічної дипломатії є культурні та громадські заходи, як-то: освітні програми обміну, міжнародні кінофестивалі, вивчення іноземних мов, художні виставки і шоу, міжнародне телерадіомовлення (передача новин через бюджетне міжнародне радіо, телебачення та Інтернет), промови політиків тощо [3].

Оксфордська енциклопедія американської військової і дипломатичної історії за редакцією Т. Дж. Лінча характеризує публічну дипломатію як пропаганду [1]. Публічна дипломатія розуміється дослідником Дж. Берріджом як використання професійними дипломатами і міністерствами закордонних справ широких можливостей сучасних комунікаційних технологій, щоб брати участь у діалозі з іноземною громадськістю [1].

Українські дослідники Є. А. Макаренко та О. П. Кучмії стверджують, що публічна дипломатія орієнтована на міжнародну діяльність, яка спрямована на публічне представництво інтересів держави або легітимних інституцій (урядових установ, недержавних, громадських організацій та окремих індивідів) у міжнародних відносинах. Публічна дипломатія також визначається як діяльність офіційних урядових установ, спрямована на формування міжнародного комунікативного середовища з метою позитивного сприйняття зовнішньої політики держави та протидії негативному позиціонуванню [9]. В свою чергу, В. Г. Ціватий вважає, що публічна дипломатія – це перш за все, інструмент довгострокової дії, що створює сприятливий клімат для зовнішньої політики і дипломатії в цілому. Вона націлена на масову аудиторію і виходить з того, що громадська думка може вплинути на зовнішню політику національних держав. Публічна дипломатія не замінює собою традиційну дипломатію, а допомагає підготувати ґрунт для проведення офіційних заходів на зовнішньополітичній арені [12]. Подібної ж думки дотримується В. Руднева. Дослідниця стверджує, що публічна дипломатія – це інформування громадськості про політику держави і популяризацію національних культурних цінностей, використовуючи як канали традиційної дипломатії.

Публічна дипломатія передбачає інформування громадськості про політику держави і популяризацію національних культурних цінностей, використовуючи як канали традиційної дипломатії, так і PR-технології впливу на громадську думку.

Особливостями реалізації публічної дипломатії є роз'яснення політики країни встановлення контактів з громадськими лідерами держав, проведення освітніх і культурних програм тощо. До реалізації публічної дипломатії залучаються неурядові організації та громадські лідери. Основною метою публічної дипломатії є створення позитивного іміджу країни на міжнародній арені та формування сприятливого інформаційного середовища для реалізації національних інтересів та цілей [11]. Дослідник С. І. Белей у своїх працях стверджує, що публічна дипломатія є превентивним механізмом у зовнішній політиці держави. А також це процес діалогу та налагодження відносин з іншими акторами міжнародних відносин для впровадження гуманітарних та ліберальних цінностей у міжнародну сферу безпеки та політики [5].

Отже, частина дослідників розуміє публічну дипломатію як своєрідну програму популяризації, яка має за мету зацікавити та спонукати людей мислити

певним чином, вигідним для країни, що веде публічну дипломатію.

Директор Клінгендальської програми дипломатичних досліджень Нідерландського інституту міжнародних відносин, Ж. Мелиссен вважає, що сучасна публічна дипломатія – це дорога з двостороннім рухом. Переконливість діалогу між дипломатом та аудиторією, що базується на ліберальних поглядах на комунікацію, яка не повинна бути односторонньою» [7].

Подібної думки дотримується Н. Кулл із Центру США з публічної дипломатії: «Якщо мета – покращити взаємовідносини з іншою державою, то це означає, що обидві країни повинні не лише говорити, але і слухати одна одну. Громадяни не терпітимуть вплив від когось, хто не прагне зрозуміти їх і виключає можливість змінити самих себе і свої переконання» [7].

Отже частина науковців у своїх спробах дали визначення публічній дипломатії здебільшого характеризуючи її з політичних та комунікативних аспектів.

Ще один підхід до розуміння сутності публічної дипломатії розглядає публічну дипломатію з позиції психології спілкування. Так, професор Т. Зоннова виділяє кілька характеристик публічної дипломатії:

по-перше публічна дипломатія – це засіб здійснення зовнішньої політики держав шляхом знаходження оптимального варіанту впливу на громадську думку, яка сьогодні значно впливає на вироблення та реалізацію зовнішньої політики держав. Сфера публічної дипломатії охоплює внутрішню і зовнішню аудиторію, вона реалізується як урядами, міжурядовими міжнародними організаціями, так і неурядовими акторами;

по друге, публічна дипломатія – це спілкування з широкою аудиторією [6].

Сучасні дипломати є активними учасниками публічної дипломатії. Вони виступають перед громадянами інших держав, дають інтерв'ю ЗМІ, організують прес-конференції та міжнародні брифінги. Таким чином, публічна дипломатія створює транснаціональне комунікативне поле.

Російські дослідники на чолі з Т. В. Зоновною доклали чи мало зусиль у дослідженні публічної дипломатії. Доктор історичних наук А. В. Лукін дійшов висновку, що публічна дипломатія – порівняно нова сфера як для держави, так і для суспільства. Для додання їй більшої ефективності публічної дипломатії потрібні зусилля як держави, так і громадян. Головне для держави – зрозуміти, що діяльність ця повинна здійснюватися не в інтересах якоїсь політичної групи чи бюрократичного клану, а суспільства і країни в цілому. В цілях активізації публічної дипломатії, на думку А. В. Лукіна, було б доцільно на прикладі інших країн призначити посадову особу чи відомство, яке координувало б її на загальнодержавному рівні [8].

Таким чином, за для розвитку і ефективного залучення публічної дипломатії насамперед необхідно підтримувати постійне спілкування з різними верствами населення, так як публічна дипломатія це засіб здійснення впливу на населення. Відповідно до поглядів вищезгаданих дослідників учасниками публічної дипломатії повинні виступати різні прошарки населення, незважаючи на їх соціальні, релігійні, культурні тощо відмінності.

Отже, публічна дипломатія допомагає традиційній дипломатії реалізовувати зовнішньополітичні завдання держави та спрямована на встановлення взаємовідносин на неурядовому рівні.

Сучасна публічна дипломатія використовує різноманітні заходи, які допомагають вибудувати відносини з цільовою аудиторією і коригуються в залежності від одержуваних від аудиторії сигналів. У цьому криється беззаперечна перевага і сильна сторона сучасної публічної дипломатії. До переваг публічної дипломатії також належить відносна легкість та невимушеність у побудові відносин з певною країною, оскільки взаємодія відбувається не міжурядовими структурами. Однією зі сторін діалогу виступають широкі кола громадськості, окрім того публічна дипломатія надає можливість впливати на широке коло суб'єктів з міжнародних відносин.

Висновки. Отже, публічна дипломатія – це метод здійснення зовнішньої політики державою, який реалізується через взаємодію з широкими громадськими колами інших держав при участі урядових установ, недержавних організацій та окремих індивідів. Для здійснення цієї взаємодії використовуються різноманітні комунікаційні технології.

В умовах кризи на сході України та Криму відбувається протистояння як у військовій, так і в інформаційній сфері. Для України існує нагальна необхідність ознайомити не лише світових політичних діячів, але й світову громадськість зі своєю позицією в україно-російському конфлікті та станом його розвитку. Публічна дипломатія дозволяє досягти цих цілей.

Список використаних джерел

- Berridge G. R. Diplomacy, theories of [Electronic resource] / G. R. Berridge. – The Oxford Encyclopedia of American Military and Diplomatic History. – Mode of access: <https://books.google.com.ua/books?id=2-IMAgAAQBAJ&pg=PA332&dq=Public+diplomacy+Encyclopedia+of+American+Military+and+Diplomatic+History&hl=ru&sa=X&ved=0CBoQ6AEwAGoVChMIjD5suCqyAIVSN4sCh1akAgU#v=onepage&q=Public%20diplomacy%20Encyclopedia%20of%20American%20Military%20and%20Diplomatic%20History&f=false>
- Glassgold S. M. Public Diplomacy: the evolution of literature [Electronic resource] / S. M. Glassgold. – The International Search Association. – Mode of access: www.allacademics.com/pd_theory_and_notion.pdf.
- Szondi G. Public Diplomacy [Electronic resource] / G. Szondi. – Encyclopedia of Public Relations. – Mode of access: <https://books.google.com.ua/books?id=AgpzAwAAQBAJ&pg=PA980&dq=encyclopedia+of+public+relations&hl=ru&sa=X&ei=7hXSVcK4HoALsAGfo4HQDg&ved=0CBsQ6AEwAA#v=onepage&q=encyclopedia%20of%20public%20relations&f=false>
- What is Public Diplomacy? [Electronic resource]. Center of Public Diplomacy. The Fletcher school. – Mode of access: <http://fletcher.tufts.edu/Murrow/Diplomacy/Definitions>.
- Белей С. Публічна дипломатія держав середньої сили в сучасних міжнародних відносинах: досвід Канади та Нідерланди [Електронний ресурс] / С. Белей // Наукові праці. – Режим доступу: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/politics/2012/197-185-14.pdf>
- Зонова Т. В. Коммуникативные технологии в публичной дипломатии [Текст] / Т. В. Зонова // Психология общения. Энциклопедический словарь. – 2011. – 600 с.
- Концевая Н. А. Пр-кампании в системе публичной дипломатии [Текст] / Н. А. Концевая // Вестник Московского университета. Серия 10. Журналистика. – 2013. – №5. – С.81-93.
- Лукин А. В. Публичная дипломатия: государственная пропаганда или гражданская инициатива? [Текст] / А. В. Лукин // Дипломатический ежегодник. – 2012. – С.57-86.
- Макаренко С. А., Кучмії О. П. Публічна дипломатія [Текст] / С. А. Макаренко, О. П. Кучмії // Українська дипломатична енциклопедія: У 2-х т. / Редкол.: Л. В. Губеорський (головна) та ін. – К.: Знання України, 2004. – Т.1. – 760 с.
- Най Д. С. Нова публічна дипломатія [Електронний ресурс] / С. Н. Най // Газета День. – 2010. – №28. – Режим доступу: <http://www.day.kiev.ua/uk/article/den-planeti/nova-publichna-diplomatiya>

11. Руднева В. Публічна дипломатія: теоретичні основи застосування нової інформаційно-комунікаційної технології в державному управлінні [Електронний ресурс] / В. Руднева // Механізми державного управління. – Режим доступу: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2012-1-18.pdf>

12. Циватый В. Г. Новая публичная дипломатия: традиции, новации, инструментарий XXI века (опыт для Украины) [Электронный ресурс] / В. Г. Циватый. – III міжнародна науково-практична конференція «Реструктуризація глобального простору: історичні імперативи та виклики». – 24 квітня 2014 року. – С.83-90.

References

- Berridge G. R. Diplomacy, theories of [Electronic resource] / G. R. Berridge. – The Oxford Encyclopedia of American Military and Diplomatic History. – Mode of access: <https://books.google.com.ua/books?id=2-IMAgAAQBAJ&pg=PA332&dq=Public+diplomacy+Encyclopedia+of+American+Military+and+Diplomatic+History&hl=ru&sa=X&ved=0CBoQ6AEwAGoVChMIjD5suCqyAIVSN4sCh1akAgU#v=onepage&q=Public%20diplomacy%20Encyclopedia%20of%20American%20Military%20and%20Diplomatic%20History&f=false>
- Glassgold S. M. Public Diplomacy: the evolution of literature [Electronic resource] / S. M. Glassgold. – The International Search Association. – Mode of access: www.allacademics.com/pd_theory_and_notion.pdf.
- Szondi G. Public Diplomacy [Electronic resource] / G. Szondi. – Encyclopedia of Public Relations. – Mode of access: <https://books.google.com.ua/books?id=AgpzAwAAQBAJ&pg=PA980&dq=encyclopedia+of+public+relations&hl=ru&sa=X&ei=7hXSVcK4HoALsAGfo4HQDg&ved=0CBsQ6AEwAA#v=onepage&q=encyclopedia%20of%20public%20relations&f=false>
- What is Public Diplomacy? [Electronic resource]. Center of Public Diplomacy. The Fletcher school. – Mode of access: <http://fletcher.tufts.edu/Murrow/Diplomacy/Definitions>.
- Bieliei S. Publichna dyplomatiia derzhav serednoi syly v suchasnykh mizhnarodnykh vidnosynakh: dosvid Kanady ta Niderlandiv [Elektronnyi resurs]. – Rezhim dostupu: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/politics/2012/197-185-14.pdf>
- Zonova T. V. Kommunikativnye tekhnologii v publichnoi diplomatii [Tekst] / T. V. Zonova // Psikhologiya obscheniya. Entsiklopedicheskii slovar. – M.: Kogito-Tsentr, 2011. – 600 s.
- Kontsevaya N. A. Pr-kampanii v sisteme publichnoi diplomatii [Tekst] / N. A. Kontsevaya // Vestnik Moskovskogo universiteta. Seriya 10. Zhurnalistika. – 2013. – №5. – С.81-93.
- Luкин A. V. Publichnaia diplomatiia: gosudarstvennaia propaganda ili grazhdanskaia iniatsiiva? [Tekst] / A. V. Luкин // Diplomaticheski ezhegodnik. – 2012. – S.57-86.
- Makarenko Ye. A., Kuchmiy O. P. Pubiichna dyplomatiia [Tekst] / Ye. A. Makarenko, O. P. Kuchmiy // Ukrainska dyplomatichna entsiklopediia: U2-h t. / Redkol.: L. V. Hubeorskyi (golovna) ta in. – K.: Znannya Ukrainy, 2004. – T.1. – 760 s.
- Nai D. S. Novaia publichna diplomatiia [Elektronnyi resurs] / S. N. Nai // Hazeta Den. – 2010. – №28. – Rezhym dostupu: <http://www.day.kiev.ua/uk/article/den-planeti/nova-publichna-diplomatiya>
- Rudnieva V. Publichna diplomatiia: teoretichni osnovy zastosuvannia novoi informatsiyno-komunikatsiinoi tekhnologii v derzhavnomu upravlinni [Elektronnyi resurs] / V Rudnieva // Mekanizmy derzhavnoho upravlinnia. – Rezhym dostupu: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2012-1-18.pdf>
- Tsvatii V. H. Novaia publichnaia diplomatiia: traditsii, novatsii, instrumentarii XXI veka (opyt dla Ukraini) [Elektronnyi resurs] / III mizhnarodna naukovo-praktichna konferentsiia. «Restrukuryzatsiia hlobalnoho prostoru: istorychni imperatyvy ta vyklyky». – 24 kvitnia 2014 roku. – S.83-90.

Gaponova Ia. M., graduate student of international relations Dnipropetrovsk national university Oles Honchar / (Ukraine, Dnipropetrovsk), iana.gaponova90@mail.ru

Public Diplomacy: attempts to define

The article investigates the definition of «public diplomacy» as a method of foreign policy. The aim of the article is an attempt to analyze the approaches of domestic and foreign researchers on the content of the concept of «public diplomacy». The article uses the methods of analysis, synthesis, comparison and generalization. It was determined that the tools of public diplomacy include internal and external auditors and implemented by governments, intergovernmental organizations and non-governmental actors.

Keywords: public diplomacy, foreign policy, the information, the citizens, the attractiveness of the state.

Гапонова Я. Н., аспірантка кафедри міжнародних отношений, Днепропетровский национальный университет им. Олеса Гончара (Украина, Днепропетровск), iana.garopova90@mail.ru

Публичная дипломатия: попытки определения

Исследовано определение термина «публичной дипломатии» как метода внешней политики. Целью статьи является попытка проанализировать подходы отечественных и зарубежных исследователей относительно содержания понятия «публичная дипломатия». В статье используются методы анализа, синтеза, сравнения и обобщения. Определено, что инструменты публичной дипломатии охватывают внутреннюю и внешнюю аудиторию и реализуется как правительствами, межправительственными организациями, так и неправительственными акторами.

Ключевые слова: публичная дипломатия, внешняя политика, информация, граждане, привлекательность государства.

* * *

УДК 327

Kostyrya I.,
Doctor of Philosophy in Political Science,
Associate Professor, Kyiv National University
of Culture and Arts (Kiev, Ukraine),
som_org@ukr.net

**GEO-CULTURAL DIMENSION
OF THE «FIN DE SIÈCLE»:
POLITICAL PROPHECIES**

This article presents a theoretical reflection of the geo-cultural archetypes of the political behavior. It reveals the logic of political – legal thought through the prism of intangible phenomena that hide certain aspects of government, creating dimension of politica hermetica. It analyzes such a phenomenon as «Fin de siècle» (fr. «jour du Jugement dernier»).

Keywords: geo-cultural dimension, political prophecies, behaviour.

(стаття друкується мовою оригіналу)

The phenomenon «fin de siècle» is usually used to denote cultural events of the 1890–1910 European history periods. However, we think it is possible to find out political and geo-cultural meaning of the development or survival scenarios selection within the aforementioned events.

Logically, the European political and legal thought, influenced by mysticism and secret teachings, reflects a hidden, encrypted in symbolic form, but the basic idea of the power and law. Understanding the hidden meaning of the traditional political and legal institutions' symbols should result in the identification of the archaic foundations, the power and law archetype as its bases are still defining the mechanism of the real politics' formation and functioning of the nowadays.

M. Buber, O. Spengler, J. Huizinga, W. Windelband, O. F. Losev, C. Jung, F. Fukuyama, Samuel Phillips Huntington, E. Laurie, J. F. Powers carried out similar researches in the field of the social life studies. Historical and logical methodology of this paper's research achievements provides a creation of the specific methodological synthesis for further prediction. Along with the aforementioned authorities we study archetypes not just as the roots of human culture, but also as a peculiar foundation of dateness. Archaic political and legal relations, values and institutions have never disappeared completely, in the course of time they move from public consciousness in the collective unconscious. Then it invisibly, but actively influences on contemporary social and political activities. Element-theoretical analysis and synthesis, formal-logical method and the method of comparison and interpretation were used in the analysis of the power perception as a hierarchical

structure conditioned by the metaphysics' archetypes that since the time of ancient idea has been maturing and moving from chaos to harmony. A system method assisted us in learning an integral culture, a difficult organized system being in constant interaction with the world political processes and domestic practices. In this context, such concepts as «bureaucratic hierarchy» and the «branches» principle may be considered as an archaic transformation.

At the dawn of humanity functions of the ideological field's creation and prediction were performed by wise men, magicians, healers, shamans, etc., then – priests, further – ministers of religion, prophets. The political prophecy, because of its social importance, required from them a certain specification. However, this very feature of the political prophecy could result in the opposite effect: political prophets avoiding responsibility were trying to retain a gaming ambiguity. Herodotus illustrates this with an example from the life of King Croesus. When the king' question about how long will his state exist, Pythia said that it would have been existing by the time a mule becomes the king of the Medes. The king was reassured by this answer. However, in subsequent Oracle prediction the king was clarified that the term «mule» meant King Cyrus, because his parents represented two nations – they were of the Medes and Persian origin. In addition, Croesus was explained that in previous predictions he had been reported on war with the Persians: when Oracle announced the military campaign to result in «the great kingdom's collapse», it meant the fall of the state of Croesus, but not of Persian kingdom's one. Such an ambiguity of the Delphic Oracle was a commonplace.

If mystic seeks the God through the ways of opening, at the Bible world the God himself is looking for prophets. Between the God and the Prophet there is no dependence based on magic, the God is no in debt to the prophet. The latter is not waiting for of the divine will nature confirmations (later political prophets such as Nostradamus, followed the path of magic, alchemy and astrology). The Prophet' soul lived in a constant tension caused by a sense of proximity to other worlds. To prophesy they had to find a new language. «The same Ezekiel's vivid allegories and mysterious symbols are found in the works of Joachim of Fiore and Jacob Boehme». Acknowledged masters of the political prophecies, such as Nostradamus and Saint-Germain, would widely use the biblical prophets' techniques, though losing the pathos and monumentality of the ancients.

The political prophecy was formed during the complex process of struggle between two principles: political pragmatism, calling its followers for accurate and specific descriptions of promising developments and mystical obsession. The latter with all its irrationality, acts as a motivated factor of many political movements. The globalism primarily distinguishes political prophecy from the «everyday» messianic prophecies: usually it encompasses the entire world and cosmic perspective. Another remarkable feature is sacralization of all the events that would take place. The prophets' social utopianism was only one within external detection prophetic movement aspects, its applied form of interpretation, not very accurate and not very specific. Here one can see the metaphysical distinction of the religious and socio-political interpretation of prophecy, one of many in the spiritual history of Israel. Apocalypse of St. John the Divine is the most vivid manifestation of the higher power omnipotence reaching the highest point when the government can do away